

Θάνατος Αλέξανδρου.

Και ὡσάν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος ὅτι ἦτον εἰς τὴν ὑστερνήν ὥραν
τοῦ θανάτου, ἔκραξεν ὅλους τοὺς ἄρχοντας καὶ προεστοὺς τῶν φου-
σάτων καὶ τοὺς ἐφίλησεν ἀπὸ ἕναν-ἕναν καὶ τοὺς ἀποχαιρέτησε λέ-
γοντας: Ἥγαπημένοι μου αὐθέντες, ἡγεμόνες, πρωτοκαβαλλαραῖοι καὶ
λοιποὶ Μακεδόνες, ἡξεύρετε καλὰ ὅπου ἐγυρίσαμεν ὅλην τὴν οἰκου-
μένην καὶ κοντὰ εἰς τὸν Παράδεισον // ἐπήγαμεν καὶ εἰς τὴν ἄκραν
287 τῆς γῆς. Ἀκόμη καὶ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμπήκαμεν καὶ ὅλα τὰ εἶδα-
μεν καὶ τὰ ἀριθμήσαμεν καὶ ἐκάμαμεν πράγματα ὡσπερ νὰ ἤμα-
σθεν ἀθάνατοι, χωρὶς νὰ στοχασθοῦμεν τὸν θάνατον. Καὶ ἰδοὺ τώρα
ὅπου ἀποθνήσκω καὶ τίποτε ἀπὸ ὅσα ἔκαμα δὲν παίρνω μαζί μου.
Καὶ ὑπάγω εἰς τὸν ἄδην, ἐκεῖ ὅπου εἶναι ὅλοι οἱ ἀποθαμένοι ἀπὸ
τὴν ἀρχὴν. Καὶ ἐσᾶς σᾶς ἀφήνω ὑγείαν, ἀγάπην, ὁμόνοιαν καὶ δι-
καισύνην διὰ νὰ κρίνετε τὸν κόσμον. Καὶ ἄλλον Ἀλέξανδρον δὲν
θέλετε μεταῖδεῖ με τὰ ὀμμάτια σας. Καὶ σᾶς περικαλῶ, φέρετέ μου
καὶ τὸ ἄλογόν μου, τὸν Βουκέφαλον, νὰ τὸ ἀποχαιρετήσω καὶ αὐτό.
Καὶ παρευθὺς τὸ ἤφεραν. Καὶ αὐτό, ὡσάν εἶδεν τὸν αὐθέντη του
τὸν Ἀλέξανδρον ὅπου ἀπόθνησκε, ἄρχισε νὰ δακρύσῃ ὡσάν ἄν-
θρωπος καὶ νὰ ἀναστενάξῃ καὶ νὰ χλιμιτῶ φοβερά. Καὶ ἐπῆγεν
288 κοντὰ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὸν ἐκαταφίλει καὶ δὲν ἐτόλμα //
κανεὶς νὰ τὸ πιάσῃ. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος τὸ ἔπιασεν ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ
τοῦ εἶπε θλιβερά: ὦ ἡγαπημένον μου ἄλογον, ἀπὸ τὴν σήμερον
ἄλλος Ἀλέξανδρος δὲν θέλει σὲ καβαλλικεύσει. Καὶ ἐκεῖ ἐστέκετο
ὁ Βρυονούσης, ὁ φονέας, δεμένος. Καὶ λέγει του ὁ Ἀλέξανδρος:
Δὲν ἡξεύρεις πόσον καλὸν σοῦ ἔκαμα, ὅπου σὲ ἀνάθρεψα καὶ σὲ
ἐτίμησα; Διὰ τί κακὸν μοῦ ἔδωσες τὸ φαρμάκι καὶ ἔχασες τὸν ἀ-
δελφόν σου καὶ τοῦ λόγου σου καὶ ἐμένα, τὸν βασιλέα τοῦ κόσμου
ὅλου, καὶ δὲν με ἐλυπήθης; Ἄμὴ τὸ ποτήρι ὅπου με ἐκέρασες, νὰ
τὸ πῆς καὶ ἐσύ, πρὶν ἀποθάνω. Καὶ ὡς ἀγροίκησεν ὁ Βουκέφαλος
τὸν φονέα, εὐθὺς ἀπήδησεν ἀπάνου του καὶ τὸν ἐπίασεν με τὰ ὀδόντια
καὶ τὸν ἐτίναξε καὶ με τὰ ποδάρια τὸν ἐκαταπάτησεν καὶ τὸν ἔκαμε κομμάτια.
Καὶ ἐπρόσταξεν ὁ Πτολεμαῖος καὶ τὸν ἔκοψαν καὶ τὸν
ἔριψαν τῶν σκυλιῶν· τὸ δὲ ἄλογον τὸ ἐπῆγαν εἰς τὸν σταῦλον του.

- 289 Καὶ ἐκείνην τὴν ὥραν εἶδαν ἕναν ἀξάρα ὅπου ἐκατέβαιναν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἐπῆγαιεν εἰς τῆς θάλασσας τὰ μέρη, καὶ ἕνας ἀετὸς ὅπου τὸν ἀκολουθοῦσεν. Καὶ ὁπότεν ἔφθασεν εἰς τὴν θάλασσαν, εὐθὺς ἐξεψύχησεν ὁ ἀνδρειωμένος καὶ δικαιοκρίτης Ἀλέξανδρος. Καὶ ἔγινεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν θρῆνος μέγας καὶ κλαυθμὸς πολλὺς ἀπὸ ὅλον τοῦ τὸ φουσάτον, ὅπου ποτὲ εἰς ὅλον τὸν κόσμον δὲν ἔγινεν παρόμοιος. Καὶ ἐπῆγεν ἐκεῖνος ὅπου ἐδούλευεν τὸν Βουκέφαλον μέσα εἰς τὸν σταῦλον καὶ τοῦ λέγει: ὦ Βουκέφαλε, ἐσὺ ζῆς, μὰ ὁ ἀφέντης σου, ὅπου σὲ ἐκαβαλλίκευεν, ἀπέθανε, καὶ ἔχασες τὴν τιμὴν σου. Καὶ τὸ ἄλογον, ὥσπερ νοητόν, ἀγροίκησεν ἐκεῖνα ὅπου τοῦ εἶπεν. Καὶ εὐθὺς ἐγλίμτριξεν καὶ ἔβρυξεν ὥσπερ λέων καὶ τῆς ὥρας ἔσκασεν ἐκεῖ μέσα εἰς τὸν σταῦλον. Καὶ ὅλοι ἐθαύμαζαν εἰς ἐκεῖνο τὸ ζῶον τὸ ἡγαπημένον, ὅπου διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ αὐθεντός
- 290 τοῦ ἔσκασε καὶ αὐτό.//

Γιώργος Βελουδῆς (επιμ.), *Ἡ Φυλλάδα τοῦ Μεγαλέξαντρου. Διήγησις Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα* [Νέα Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη, ΔΠ 39], Ἑρμῆς, Αθήνα 1977.